

دهه کرامت؛ یادآور اوج بندگی، مبارزه، هجرت و حاکمیت الهی

همدان پیام: نامگذاری اول تا یازدهم ذیقعدة یعنی فاصله میان ولادت فاطمه معصومه(س) و حضرت امام رضا(ع) جدای از آنکه یک کار ذوقی و قریحه‌پسند است، ارائه نگاهی عمیق‌تر به نعمت بی‌بدیل هادیان الهی و تقویت ارتباطی همه‌جانبه با آنهاست که می‌طلبد به صرف یک بزرگداشت و نامگذاری اکتفا نشود.

نخستین نکته در این مسیر، معنا بخشیدن به جشن و شادی در مناسبت‌های مذهبی و مولاید اهل بیت(علیهم‌السلام) است که نباید صرفاً به شادی‌هایی همچون شادی در تولدها و جشن‌های معمولی گرایش یابد بلکه لازم است در عین یافتن و ارائه شیوه‌های نو و یا پهرمندی صحیح و متناسب از شیوه‌های معمول به سمت شادی‌های عمیق و ماندگار همچون تقویت ایمان، اعمال صالحه، یا احیای روحیه خدمت به بندگان خدا و رفع مشکلات نیازهای آنها و... حرکت کرد.

نکته دوم؛ همه‌جانبه و عمیق نمودن نوع نگاه به شخصیت و عملکرد دو مولود بزرگوار این دهه و چرایی حضورشان در این مرز و بوم و آثار و برکات مستمر آن است که نه فقط جنبه‌های احساس فردی بلکه زمینه‌های گسترده اجتماعی و حتی سیاسی- حکومتی را نیز در بر می‌گیرد. در زیر به گونه‌ای مختصر به این دو مقوله می‌پردازیم.

الف - ارائه الگوی صحیح شادی

به گزارش تسنیم، شادی و ابراز آن با توجه به آنکه با مجموعه‌ای از هیجانات و احساسات رهاشده در فرد و جامعه قرین می‌شود، امری است که به‌طورحتم لازم است از قبل تعریف و تدبیر شود.

از یکسو ضرورت شادی و نشاط بر کسی پوشیده نیست و از سوی دیگر بسیاری از رفتارهایی که به‌عنوان بروز شادی مشاهده می‌شود با حقوق سایرین و شأن و منزلت انسانی خود شخص و دیگران در تعارض است.

رفتارهای ناهنجار و ضدارزشی دینی از مزاحمت‌های عمومی گرفته تا برخی انواع دست‌زدن‌ها و یا موسیقی‌ها

در جشن‌های مذهبی، از این دست رفتارهای ناصحیح تلقی می‌شود. این موضوع یکی از دغدغه‌های مهم دلسوزان اسلام و انقلاب است که اینگونه رفتارها فرصت بی‌بدیل اینگونه جشن‌ها را کم‌تأثیر و یا حتی مشحون از آثار مخرب می‌سازد.

این از یک‌سو و از سوی دیگر، افراط و کج‌سلیقگی‌هایی است که آن نیز به نوبه خود از بلیشو و بی‌انضباطی جشن‌ها در جامعه دینی و انقلابی ما حکایت می‌کند که برخی از این افراط‌ها در صیغه عزاداری دالبن به جشن‌های اهل بیت(علیهم‌السلام) بروز کرده است.

در این زمینه مقام معظم رهبری در روز ولادت حضرت زهر(س) در تاریخ ۱۱ اردیبهشت ۹۲در جمع مداحان فرمودند: «بارها به مداحان اعتراض کرده‌ام که جلسه جشن مولودی را به مجلس عزاداری تبدیل نکنید، هر چیز به جای خودش، بنده طرفدار روضه‌خوانی‌ام و خود من هم روضه‌خوانم اما این‌طور نیست که در مجلس مولودی‌خوانی ائمه [علیهم‌السلام] هم حتماً باید یک روضه‌ای خوانده شود. نگذارید وانمود شود که عواطفی که مردم نسبت به ائمه [علیهم‌السلام] دارند در گریه و عزاداری منحصر است. عزاداری به‌جای خود، مدیحه و مولودی‌خوانی و شادی هم به‌جای خود، اینها را نباید با هم مخلوط کرد».

یکی از آفت‌های رایج در جوامع آن است که در مراسم جشن (و یا حتی عزاداری) در بعضی موارد، خود جشن (و یا عزا) به‌خودی‌خود موضوعیت پیدا می‌کند و اصل موضوع به فراموشی و یا کم‌رنگی دچار می‌شود.

بنا بر آنچه ذکر شد، چند نکته در زمینه اینگونه شادی‌ها لازم است مورد توجه قرار گیرد:
۱. اصل وجود شادی و نشاط و شادابی.

۲. سالم‌بودن و دوربودن از تناسب با مجالس پوچ و بی‌محتوا و مجالس لهو و لعب.

۳. توجه به اصل موضوع و درس‌هایی که از آن مناسبت لازم است مورد توجه قرار گیرد.

۴. توجه به شادی‌های ماندگار که از طریق تقویت جنبه‌های اعتقادی، اخلاقی و رفتاری قابل تحقق است.

در خصوص مورد چهارم لازم است بر اساس آیات و روایات و کتاب‌های متنی که در این خصوص نوشته شده (از جمله کتاب شادی در آیات و روایات، نوشته حجت‌الاسلام والمسلمین محمدی‌ر‌شهری)، جامعه به سمت و سوی آنچه که شادی واقعی فردی (همچون ایمان، توجه به خدا، دل نبستن به دنیا، نداشتن کینه و حسد؛ و اعمال عبادی همچون روزه و نماز و غسل و نظافت و...) و شادی اجتماعی (همچون خدمت به بندگان خدا و رفع مشکلات و نیازهای آنها، تقافل نسبت به خطاهای اتفاقی دیگران، گره‌گشایی، صله ارحام و دیدار برادران ایمانی، انس با نیکان، شوخی و خوشرویی و...) سوق داده شود.

ب - تعمیق و گسترش ارتباط با موضوع و مستفی
یکی از آفت‌های رایج در جوامع آن است که در مراسم جشن (و یا حتی عزاداری) در بعضی موارد، خود جشن (و یا عزا) به‌خودی‌خود موضوعیت پیدا می‌کند و اصل موضوع به فراموشی و یا کم‌رنگی دچار می‌شود.

ناید فراموش شود که این همه اصرار بر بزرگداشت این مناسبت‌ها، هدف مهمی در پی دارد و آن مطرح شدن آن مناسبت‌های مهم و تأثیرگذار و ماندگار شدن و زنده ماندن آنهاست.

در خصوص "دهه کرامت" برخی نکات مهم قابل توجه در این مناسبت را می‌توان اینگونه برشمرد:

▪ جایگاه رهبران الهی.

سام آدینه

پیام‌آدینه ۲۱۷ سال پنجم تحلیلی، اطلاع‌رسانی، آموزشی

نبض هنر هفته در همدان کند می‌زند

- سینمای ایران؛ کودکی ۸۰ ساله
- سینما و لزوم توجه سینماگران به بایدهای فرهنگی و اجتماعی
- نیم‌قرن قدمت با سینما بهمن ملایر
- سینما و توسعه
- شورای شهری‌های نه‌اوند وعده‌های فرهنگی را اجرا کنند
- روز سینما چیست و چگونه بر تخت نشست؟

▪ اوج مقام بندگی که مرد و زن را شامل می‌شود.

▪ دوره سراسر مبارزه زندگانی اهل بیت(علیهم‌السلام)

بخصوص زمان اسام کانظم(ع) و امام رضا(ع) و ویژگی‌های آن دوران.

▪ نعمت آمدن این دو بزرگوار به ایران و برکات وجود مزار مطهر آنان در این مملکت.

▪ بعد سیاسی امامت و حکومت و نحوه برخورد امامان با این موضوع.

▪ نضج و شکل‌گیری تشیع و حوزه‌های علمی آن بر گرد مزار این برگزیدگان الهی.

▪ روز دختر و مقوله‌هایی چون نبود امکان ازدواج.

▪ جایگاه زن و نقش ویژه متناسب با عفت و حیا و احکام ویژه بانوان.

▪ دامنه شفاعت و ارتباط آن با هدایت با توجه به جایگاهی که برای حضرت معصومه(س) در این زمینه بیان شده.

▪ تأثیر توحیدی و تطهیری و تزکیه‌ای مزار اهل بیت(علیهم‌السلام) و زیارت.

اینها و امثال این موارد، پیام‌های سودمندی است که می‌توان از توجه همه‌جانبه به این دهه برداشت و جامعه را بدان‌ها رهنمون شد.

جالب آنکه عناوینی که در سال جاری از سوی شورای مرکزی هماهنگی بزرگداشت این دهه اعلام شده، این پیام‌ها را به‌نوعی در بر دارند که اجمال این عناوین چنین است: فاطمه معصومه(س) الگوی مجاهدت و کرامت بانوان؛ کریمه اهل بیت(علیهم‌السلام)، الهام‌بخش زندگی مؤمنانه؛ شهر مقدس قم، مبدأ و مقصد منادیان کرامت؛ ایران اسلامی مرهون الطاف خاندان محمدی(ص)؛ احمدین موسی (شاهچراغ) مامن امام‌زادگان، پیام‌آوران محبت و مودت؛ کرامت اسلامی پرتوی از سبک زندگی اهل بیت(علیهم‌السلام)؛ عالم آل محمد(ص) مدافع آیین احمدی(ص)؛ ولایت‌پذیری، نشان افتخار؛ آستان قدس رضوی، پایتخت معنوی ایران اسلامی.

۳ مناسبت با عناوین،

روز سینما، دهه کرامت

و هفته تعاون بهانه‌ای

بود تا در این

شماره از پیام‌آدینه

به این موضوعات

بپردازیم.

سینمای ایران؛ کودکی ۸۰ ساله

سعید زارع‌صفا

همدان‌پیام: نام‌گذاری روز ۲۶ شهریورماه هر سال به نام هنر هفتم «سینما» در تقویم سالیانه، بهانه‌ای است تا مروری بر وضعیت این هنر صنعتی شده، انجام گیرد. هنر "اکتور" و "سینما" به تقلید از دیگر یافته‌های غربی، با آغاز جنبش‌های مدنی در ایران وارد کشور شد تا عبور از جامعه سنتی و گذر به دنیای مدرن، سرعتی دوجندان بگیرد. تأثیر‌گذاری هنر نمایش و سینما از آن جهت در جنبش‌ها چشمگیر بود که راه‌برنده توده‌های یک جامعه به سمت ایده‌ال‌ها بوده است.

پس از وقوع مشروطه بود که با ساخت نخستین فیلم ایرانی به نام "دختر لر"، دگراندیشان و ست‌شکنان به دنبال درانداختن طرحی نو در چارچوب هنر و نمایش برآمدند.

سینما در ایران اگرچه عملکردش به کیفیت غربی‌ها نبوده است، اما در برهه‌هایی نقشی پیش‌برنده و الهام‌بخش را برای جامعه مخاطب خود ایفا کرده است که می‌توان به سال‌های قبل از انقلاب با رواج فیلم‌های اعتراضی اشاره کرد.

در آن سال‌ها که جامعه ایران دچار خفقان و محدودیت در آزادی بود؛ سینما آمال خواسته‌های ایرانیان را در پرده به تصویر کشید که ساخت فیلم "قبصر" و "گوزن‌ها" نمونه‌ای از اینگونه فیلم‌ها بود.

پس از آن با وقوع انقلاب ۵۷ و درشکستن بساط پادشاهی، سینما و سینماگران باز هم خط مبارزه با ظلم و استبداد را دنبال کردند و البته این مقتضای آزاد شدن انرژی ملتی ستم‌دیده بود. هرچند که در این بین اجازه فعالیت به برخی داده نشد و محدودیت به دیگر سو انتقال پیدا کرد.

پیش‌برندگی سینما در ایران اگرچه پس از انقلاب هم به فراگیری دنیای غرب نبود، اما با وقوع جنگ تحمیلی و نیاز به تقویت روحیه جهادی در جامعه، این نقش را ایفا کرد. پس از دوران جنگ و حرکت جامعه به سمت سازندگی و ترمیم خرابی‌ها، اما سینما از پیش‌برندگی افتاد و راهی به سوی ارتباط با طبقه خاص و روشنفکر جامعه آغاز کرد که نتیجه آن هم دوری از آمال جامعه پس از جنگ و خاص شدن مخاطبان فیلم‌ها بود.

اما سینما دوره‌ای دیگر خود را بازیافت؛ همزمان با رأی تحول‌خواهانه اکثریت جامعه در ۲۲ خرداد ۷۶ و

در قرن بیست و یکم که به نام عصر ارتباطات معروف است، امکان ندارد که فردی از رسانه‌های دور و برش غافل باشد و به راحتی از دنیای اطلاعاتی عبور کند. وسایل ارتباطی از همان ابتدا نقش تعیین کننده‌ای در جامعه ایفا کرده‌اند و در حال حاضر این نقش روز به روز

در حال افزایش است.

سینما یک فرصت است که از طریق آن می‌توان به اهداف بلند رسید و به پیشرفت جامعه کمک کرد. سینماگران ما می‌توانند از فرصتی که دارند بهترین استفاده را ببرند و جامعه را به آرمان‌هایش برسانند. در زیر برخی از مهمترین موضوعاتی که سینماگران ما می‌توانند به آن بپردازند و به پیشرفت جامعه کمک کنند، آمده است.

➤ توجه جدی به مسائل دینی و مذهبی یکی از مسائل مهم و حیاتی که سینماگران ما باید به آن توجه جدی داشته باشند، پرداختن به موضوع مسائل دینی و مذهبی است و این مسأله باید در اولویت کار آنها باشد. با توجه به اینکه کشور ما یک کشور اسلامی است باید همواره به مسائل دینی توجه جدی داشته باشیم؛ چراکه غافل بودن از آن می‌تواند آسیب‌هایی به جامعه وارد کند. پرداختن به موضوع عفاف و حجاب یکی از مسائل مهم دینی بسیار ضروری است. سینماگران می‌توانند با ساخت فیلم‌هایی در زمینه دین و مذهب و

امروزه رسانه‌های جمعی نقش فعال و پررنگی در زندگی روزمره انسان‌ها بازی می‌کنند و می‌توان گفت زندگی روزانه انسان با رسانه‌ها عجین شده است.

روی کار آمدن مدیران جدید، سینما به ناگاه با آزادی و رفع محدودیت مواجه شد که تا مدتی آثار بسیار مثبتی در فضای کشور داشت. آزادی فراهم شده و وسعت نظر مدیران روی کار آمده موجب آن شد که بخشی از انرژی آزاد شده در جامعه در فیلم‌های سینمایی صرف شود و موجب استقبال گسترده قشر جوان از ساخته‌های فیلمسازان ایران شود. اما جامعه مدنی نوبای سینما، گویا ظرفیت این آزادی را نداشت و پس از مدتی به جای آنکه مسیر حقیقی جامعه آن روز را تعیین یا بر آرمان‌ها تأکید کند از مقتضیات واقعی عقب افتاد و باز هم در چنبره افکار روشنفکری درافتاد که از میدان ونک به پایین را

پیش‌برندگی سینما در ایران اگرچه پس از انقلاب هم به فراگیری دنیای غرب نبود، اما با وقوع جنگ تحمیلی و نیاز به تقویت روحیه جهادی در جامعه، این نقش را ایفا کرد. پس از دوران جنگ و حرکت جامعه به سمت سازندگی و ترمیم خرابی‌ها، اما سینما از پیش‌برندگی افتاد و راهی به سوی ارتباط با طبقه خاص و روشنفکر جامعه آغاز کرد که نتیجه آن هم دوری از آمال جامعه پس از جنگ و خاص شدن مخاطبان فیلم‌ها بود.

اما سینما دوره‌ای دیگر خود را بازیافت؛ همزمان با رأی تحول‌خواهانه اکثریت جامعه در ۲۲ خرداد ۷۶ و

در قرن بیست و یکم که به نام عصر ارتباطات معروف است، امکان ندارد که فردی از رسانه‌های دور و برش غافل باشد و به راحتی از دنیای اطلاعاتی عبور کند. وسایل ارتباطی از همان ابتدا نقش تعیین کننده‌ای در جامعه ایفا کرده‌اند و در حال حاضر این نقش روز به روز

در حال افزایش است.

سینما یک فرصت است که از طریق آن می‌توان به اهداف بلند رسید و به پیشرفت جامعه کمک کرد. سینماگران ما می‌توانند از فرصتی که دارند بهترین استفاده را ببرند و جامعه را به آرمان‌هایش برسانند. در زیر برخی از مهمترین موضوعاتی که سینماگران ما می‌توانند به آن بپردازند و به پیشرفت جامعه کمک کنند، آمده است.

➤ توجه جدی به مسائل دینی و مذهبی یکی از مسائل مهم و حیاتی که سینماگران ما باید به آن توجه جدی داشته باشند، پرداختن به موضوع مسائل دینی و مذهبی است و این مسأله باید در اولویت کار آنها باشد. با توجه به اینکه کشور ما یک کشور اسلامی است باید همواره به مسائل دینی توجه جدی داشته باشیم؛ چراکه غافل بودن از آن می‌تواند آسیب‌هایی به جامعه وارد کند. پرداختن به موضوع عفاف و حجاب یکی از مسائل مهم دینی بسیار ضروری است. سینماگران می‌توانند با ساخت فیلم‌هایی در زمینه دین و مذهب و

امروزه رسانه‌های جمعی نقش فعال و پررنگی در زندگی روزمره انسان‌ها بازی می‌کنند و می‌توان گفت زندگی روزانه انسان با رسانه‌ها عجین شده است.

عارضه‌ای که سینما در ۸ سال گذشته به آن مبتلا شد سطحی‌نگری، ابتئال (به معنای ایستایی) و منفعل بودن در قبال رسالت اصلی خود بود؛ هرچند که در همین دوره بود که برای نخستین‌بار ایران با فیلمی انتقادی توانست جایزه اسکار را به خود اختصاص دهد.

حال که در آستانه روز سینما قرار گرفته‌ایم از این نوع عملکرد را حتی در تقویم روزانه هم می‌بینیم که در آن نامی از روز ملی سینما دیده نمی‌شود. هرچند که مسئولان می‌گویند آنقدر تقویم شلوغ بوده که روز ملی سینما به ضمائم تقویم منتقل شده است.

گذشته از بدسلیقگی مدیران فرهنگی در این اقدام، عامل اصلی؛ کم اهمیت شدن این روز حتی در تقویم عملکرد سینماگران و آلوده شدن عرصه حساس هنر به غرض‌های سیاسی بوده است. نمونه آن هم اختلافات بنیان‌افکنی است که در یکسال اخیر بین صنف سینما پیش آمده است و جالب آنکه حتی

با فرهنگسازی مناسب، مردم جامعه بویژه جوانان را از بسیاری از آسیب‌های اجتماعی بازداشته و زمینه داشتن یک جامعه سالم را فراهم کنند.

➤ پرداختن به موضوعاتی در زمینه وحدت ملی

یکی دیگر از موضوعاتی که سینماگران ما باید به آن توجه داشته باشند و در اولویت‌های کاریشان باشد، موضوع وحدت ملی است که در این برهه حساس توجه به آن بسیار اساسی و ضروری است. با توجه به اینکه سینما اینته هر جامعه در برابر کشورهای جهان محسوب می‌شود، ساخت فیلم‌هایی با موضوع وحدت ملی می‌تواند به جهانپیان بویژه به غربی‌ها اثبات کند که مردمان ایران اسلامی متحد و همدل هستند و به طور خلاصه سینماگران می‌توانند به جهانپیان بفهمانند اتحاد و وحدت ایرانی‌ها مال زدنی است.

➤ توجه به مسائل فرهنگی پرداختن به مسائل فرهنگی جامعه نیز ضروری است و همه ما می‌تاییم که بسیاری از مشکلات ریشه در مسائل فرهنگی دارد. به اعتقاد علما و کارشناسان و اساتید دانشگاهی، هر جامعه‌ای که فرهنگی قوی داشته باشد، می‌تواند در همه ابعاد و زمینه‌ها موفق باشد.

در حال حاضر دشمنان به دنبال این هستند که از راه تهاجم فرهنگی به جامعه بویژه به جوانان ضربه بزنند که

رضا ولیان‌تایش

همدان‌پیام: یکی از نهادهایی که توجه به آن، پس از پیروزی انقلاب اسلامی بر اساس رهنمودهای قرآن کریم، انجام شد و تشکیل آنها در دستور کار قرار گرفت، نهاد تعاونی بود.

تعاونی‌ها هر چند ریشه‌ای غربی دارند و تشکیل آنها در غرب برای نخستین بار تجربه شده اما پس از انقلاب با شروطنی؛ فعالیت تعاونی در اقتصاد اسلامی به رسمیت شناخته شد تا در کنار بخش‌های دولتی و خصوصی، سه حوزه اقتصاد ایران را تشکیل دهند.

قرار بود تعاونی‌ها به کمک بخش خصوصی بیایند و از سهم دولت در اقتصاد به نفع بخش خصوصی کمک کنند. با این پیش‌بینی سهم ۸۰ درصدی برای بخش خصوصی و ۲۰ درصدی برای دولت در اقتصاد، آمال اقتصاددانان اسلامی و انقلابی‌ای بود که برای نخستین بار، اقتصاد نظام اسلامی را تعریف کردند.

اکنون پس از ۳۵ سال از پیروزی انقلاب اسلامی نه تنها بخش خصوصی به این سهم دست نیافته است بلکه عملکرد تعاونی‌ها سبب گریز مردم از سرمایه‌گذاری در این بخش اقتصادی شده و در نتیجه اقتصاد همچنان در بخش دولتی فریفته از گذشته ادامه حیات می‌دهد.

برنامه‌های مختلفی با الگوبرداری از اقتصادهای لیبرالی که دولت مقتدر اقتصادی را دولتی کوچک می‌دانند در ایران توسط دولت‌اجرا شده است اما نتیجه اجرای این برنامه‌های ناقص به جای کوچک شدن دولت، فربه‌تر و بزرگ‌تر شدن آن و ورود به حوزه بخش خصوصی در بسیاری از موارد بوده است.

خصوصی‌سازی که برنامه‌ای برای کاهش تصدی‌گری دولت در اقتصاد بود با محافظه‌کاری و سیاست‌های غلط تبدیل به شبه‌دولتی‌سازی نهادهای اقتصادی شد و اجرای سیاست‌های اصل ۴۴ از علاقه دولت‌ها به حفظ نقش خود در اقتصاد، گرامی از این مشکل باز نکرد و اکنون این سیاست‌ها نیازمند نگرشی نو و سیاست‌های اجرایی جدید و همتی والا برای تحقق است.

محمد سپهرایی

همدان‌پیام: بر اساس اصل ۴۴ قانون اساسی، نظام اقتصادی کشور به سه بخش دولتی، تعاونی و خصوصی تقسیم شده و توسعه همه‌جانبه بویژه شکوفایی اقتصادی جامعه در عرو توجه به هر سه بخش و نقش آفرینی آنها تلقی شده است.

تجربه کشورهای توسعه‌یافته جهان نیز نشان می‌دهد که این کشورها با اجرای برنامه‌های کلان و مهم، از اقتصاد دولتی فاصله گرفته و عمده فعالیت‌های اقتصادی را به بخش‌های غیردولتی واگذار کرده‌اند. روند خصوصی‌سازی

و سپردن امور اقتصادی به بخش‌های غیردولتی در کشور ما به رغم برخورداری از ظرفیت‌های بالقوه فراوان در این زمینه و بسترسازی‌های مناسب از جمله سیاست‌های ابلاغی مربوط به اصل ۴۴ قانون اساسی، در سطح کاملاً مطلوبی نبوده و انتظارات را برآورده نکرده است. کم‌اینکه همین سیاست‌های ابلاغی و اهداف مشخص شده در اسناد مهمی چون چشم‌انداز ۲۰ ساله توسعه کشور و برنامه‌های ۵ ساله به خوبی محقق و اجرایی نشده و امروزه همچنان با نقطه مطلوب فاصله داریم.

این در حالی است که طبق اصل ۴۴،۲۴، توسعه اقتصادی کشور مستلزم فعال شدن هر سه بخش دولتی، خصوصی و تعاونی است و در سیاست‌های ابلاغی مقام معظم رهبری نیز چنین امری مورد تأکید قرار گرفته بویژه در بحث واگذاری بنگاههای اقتصادی و شرکت‌های عمده تولیدی به بخش‌های غیردولتی اهداف مهمی دنبال شده است.

در کنار بخش خصوصی، تعاونی‌ها نیز نقش و جایگاه مهمی در فعالیت‌های اقتصادی دارند و از این جهت ظرفیت بسیار مهمی به حساب می‌آیند؛ به طوری که با فعال شدن این بخش به راحتی می‌توان توانمندی‌های اقتصادی بالقوه و سرمایه‌های مردم در روستاها و شهرها را در جهت رونق اقتصادی جامعه به کار گرفت.

بخش تعاونی که شامل شرکت‌ها و مؤسسات تعاونی

سیاست‌های اصل ۴۴ و مطالبه مردم راه‌باز گشت تعاونی‌های مقتدر

در چنین فضایی که بخش خصوصی برای تنفس و ادامه حیات، نیازمند رقابت با بخش دولتی فربه است، کار برای تعاونی‌ها که با سرمایه‌های اندک مردمی تشکیل می‌شوند، سخت خواهد بود. مضاف بر آن نگاه مردم به تعاونی‌ها هنوز نگاه به نهادهایی است که بازده مناسبی نداشته و فضای برداشت بدون برگشت از سرمایه اعضا برای برخی اعضا در آنها فراهم است.

نگاه مردم به تعاونی‌ها نیازمند اصلاح است و تنها سیاست‌های نو و برخورد با فرصت‌طلبان که جایگاه تعاونی در اقتصاد ایران را تنزل داده‌اند، می‌تواند حرکتی

برای اصلاح این نگاه باشد. بر اساس ابلاغیه مقام معظم رهبری در سیاست‌های کلی اصل ۴۴؛ در خصوص سیاست‌های کلی بخش تعاونی باید سهم بخش تعاونی در اقتصاد کشور به ۲۵ درصد تا آخر برنامه پنج‌سالهٔ پنجم افزایش پیدا کند. در این ابلاغیه همچنین اقدام مؤثر دولت در ایجاد تعاونی‌ها برای بیکاران در جهت اشتغال مولد، حمایت دولت از تشکیل و توسعه تعاونی‌ها از طریق روش‌هایی از جمله: تخفیف مالیاتی، ارائه تسهیلات اعتباری حمایتی به وسیله همه مؤسسات مالی کشور و پرهیز از هر گونه

تعاونی در اقتصاد ایران را تنزل داده‌اند، می‌تواند حرکتی

نقش و مسئولیت را در این خصوص بر عهده دارند. اجرای برنامه‌های مناسب‌تر و تلاش در جهت حمایت همه‌جانبه بخش تعاونی و فعال‌تر نمودن تعاونی‌های مختلف از جمله ضرورت‌هایی است که باید مورد توجه قرار گیرد تا علاوه بر حل مشکلات تعاونی‌های استان، در آینده شاهد تحرک و پویایی بیشتر آنها باشیم و تأثیرگذاری بخش تعاونی در توسعه همه‌جانبه استان به عنوان یکی از ظرفیت‌های مهم و ارزشمند، بیشتر دیده شود.

تجارت گذشته نیز به خوبی نشان می‌دهد که استان ما به جهت داشتن استعدادها و توانمندی‌های مختلف از زمینه‌های مناسبی برای فعالیت تعاونی‌ها و بهره‌گیری از ظرفیت آنها برخوردار بوده و در صورت تشویق و حمایت‌های لازم از بخش تعاونی، گام‌های مؤثری می‌توان در جهت توسعه برداشت.

از سوی دیگر مشکلات مربوط به سرمایه‌گذاری و فعال شدن بنگاه‌های اقتصادی و مراکز تولیدی گوناگون، ایجاب می‌کند که در کنار تلاش‌ها و حرکت‌هایی که برای رفع این مشکلات صورت می‌گیرد، با زمینه‌سازی برای تشکیل تعاونی‌های مختلف تولیدی، بخشی از چنین مشکلات مزبور را از این طریق حل کرده و به رشد و رونق تولید و به دنبال آن فضای کسب و کار کمک کرد.

در بخش‌های مربوط به توزیع و مصرف نیز همین ضرورت‌ها مطرح است و می‌توان با برنامه‌ریزی بهتر و توجه ویژه به بخش تعاونی، علاوه بر سر و سامان دادن به بخش‌های مذکور، زمینه تحولات مثبت و رشد و رونق بازار توزیع و مصرف را به نحوی فراهم کرد.

در مجموع بخش تعاونی ظرفیت ارزشمند و مهمی است که در صورت توجه و حمایت از آن و اصلاح برخی رویکردها در این زمینه، علاوه بر استفاده از چنین ظرفیتی در جهت رشد و توسعه اقتصادی استان، به راحتی می‌توان خلاهای موجود را پر کرد و توانایی‌های بالقوه در این زمینه را فعلیت بخشید.

یک ساجده شویری

همدان پیام: قدمت سینما در ملایر به قبل از دهه ۵۰ بازمی‌گردد و نخستین بار به نام فرهمند ملایر در مکانی کوچک در چهارراه خیام واقع بوده است. سینمای ملایر به شکل امروزی در ۴ آبان ۱۳۵۰ با نام سینما کوروش کار خود را آغاز کرد که توسط آقایان عبدلی، حاتمی، ابراهیمی و شهپر پایه‌گذاری شد.

طراحی سینما توسط یک مهندس روسی صورت پذیرفت و نخستین فیلم قبل از انقلاب در آن به نام "شهر پاستوریزه" اکران شد. بعد از پیروزی انقلاب در سال ۱۳۵۹ به سینما زاگرس تغییر نام یافت و نخستین فیلم پخش شده در این سینما "پدر یک سرباز" محصول کشور شوروی بود.

در سال ۱۳۶۱ دیگر بار سینمای ملایر دچار تحول شد و سینما قدس نام سومی بود که برای آن در نظر گرفته شد. سرانجام در ۲۵ تیر ماه سال ۱۳۶۴ به سینما بهمن تغییر نام یافت و بعد از تعمیرات صورت گرفته در همان سال‌ها در نوع خود از بهترین سینماهای کشور شد که تا به امروز نیز با همین نام به طور فعال پابرجاست.

سینما بهمن ملایر در ۳۰ شهریورماه سال ۱۳۸۷ برای بازسازی تعطیل شد و بیش از ۲ سال تعمیر و مرمت آن به طول انجامید و در ۱۹ آذر ماه سال ۱۳۸۹ فعالیت خود را با سالتی استاندارد، زیبا و مجهز به صدای دالبی از سر گرفت.

این سینما در سال‌های اخیر موفق به پخش فیلم‌های روز کشور شده است و از این لحاظ با سینما قدس همان در رقابت بوده تا جایی‌که در نوروز ۹۲ فیلم رسوایی مطابق با اکران روز به روی پرده این سینما رفت. برنامه‌های سینما بهمن ملایر در ۶ ماهه اول سال در ۵ سانس که از ۱۰/۳۰ صبح آغاز می‌شود تا ۸ شب ادامه دارد و در ۶ ماهه دوم سال از ۱۰ صبح تا ۱۹ آماده استقبال از همشهریان است.

از جمله جشنواره‌های برگزار شده در این سینما جشنواره فیلم عمار بود که در سال ۱۳۹۱ همزمان با سراسر کشور به مدت ۴ روز و با هماهنگی بسیج دانشجویی برگزار شد. همچنین تعامل مثبت سینما با دانشگاه‌ها و آموزش و پرورش شهرستان از جمله اتفاقات مثبتی است که صورت گرفته است.

سینما بهمن در ماه مبارک رمضان نیز سانس ویژه‌ای را برای علاقه‌مندان به فیلم قرار داده بود گرچه استقبال صورت گرفته انتظارت را برآورده نکرد اما راضی کننده بود.

ملایر در حال حاضر نیاز به سینمایی دیگری ندارد و سینما بهمن ملایر پاسخگوی نیاز مردم است. احداث سینمای دیگر فضا را رقابتی خواهد کرد و این فضا برای صاحبان سینما به صرفه نخواهد بود و همین امر تعطیلی را در پی خواهد داشت.

در حال حاضر با توجه به جایگاه خوبی که سینما در میان ملایری‌ها به عنوان یک سرگرمی و مکان تفریحی دارد استقبال خوبی از فیلم‌های اکران شده صورت می‌گیرد که در این زمینه تبلیغات توسط صدا و سیما و فضای مجازی می‌تواند کمک شایانی به جذب مخاطب داشته باشد. هرچند واقع شدن سینما بهمن در مرکز شهر و تخفیف ویژه در مناسبت‌های خاص مانند هفته معلم، روز دختر و هفته دولت نیز تأثیرگذار است.

شایان ذکر است استفاده ارگان‌های دولتی و استقبال مسئولان از فضای سینما طبیعتاً می‌تواند به رشد سینما کمک مطلوبی کند و فضای سینما فضای مناسبی برای حضور خانواده‌ها است.

امید وفایی فیلمساز موفق ملایری در رابطه با سینمای ملایر اظهار داشت: وجود سینما در یک شهر قبل از دهه ۵۰ نشان دهنده حس وابستگی مردم شهر به این فضاست و همین امر باعث شده حس فیلم‌دوستی و علاقه به فیلم‌سازی در مردم دیده شود.

وفایی خاطرنشان کرد: حضور سینما در یک شهر می‌تواند به عنوان یک مشوق برای دوستداران این حرفه باشد همانگونه که من نیز با بهترین دوران سینما خاطره دارم و قرار گرفتن در آن فضا برای من بهترین مشوق بوده است که وارد این حرفه شوم که در این مورد می‌توانم به خاطرات صف‌های طولانی مردم که از ۲ ساعت قبل

نیم‌قرن قدمت با سینما بهمن ملایر

برای دیدن یک فیلم منتظر می‌مانند، اشاره کنم.

وفایی مدیریت مناسب در سینما بهمن را یکی از

عوامل موفقیت در جذب مخاطب دانست و اظهار داشت: جوان‌گرایی یکی از اتفاقات خوب بوده است که در سال‌های اخیر شاهد آن بوده‌ایم، ارتباط قوی مدیریت سینما با هنرمندان و انجمن‌های فرهنگی شهرستان تأثیر بسزایی داشته است.

وی به فیلم‌سازهای بزرگ ملایری اشاره کرد و گفت: حضور سینما در ملایر باعث شکوفا شدن شخصیت‌های مسئولان از فضای سینما طبیعتاً می‌تواند به رشد سینما کمک مطلوبی کند و فضای سینما فضای مناسبی برای حضور خانواده‌ها است.

امید وفایی فیلمساز موفق ملایری در رابطه با سینمای ملایر اظهار داشت: وجود سینما در یک شهر قبل از دهه ۵۰ نشان دهنده حس وابستگی مردم شهر به این فضاست و همین امر باعث شده حس فیلم‌دوستی و علاقه به فیلم‌سازی در مردم دیده شود.

وفایی خاطرنشان کرد: حضور سینما در یک شهر می‌تواند به عنوان یک مشوق برای دوستداران این حرفه باشد همانگونه که من نیز با بهترین دوران سینما خاطره دارم و قرار گرفتن در آن فضا برای من بهترین مشوق بوده است که وارد این حرفه شوم که در این مورد می‌توانم به خاطرات صف‌های طولانی مردم که از ۲ ساعت قبل

نظر من حرکت روبه جلو است که این امر نیز با شرایط اقتصادی و روحی مردم ارتباط مستقیم دارد. وی برگزاری جشنواره‌ها را در شهرستان در جذب مخاطب موثر دانست و گفت: این امر می‌تواند شور و نشاطی را در شهر ایجاد کند همانگونه که سابق بر این، برگزاری جشنواره‌هایی مثل رشد تأثیرگذار بوده است. وفایی پوستر، بازیگر و کارگردان را در انتخاب فیلم توسط مردم موثر دانست و خاطر نشان کرد: در کنار این عوامل؛ دکوراسیون داخلی سینما و کارکنان نیز از عوامل تأثیرگذار در جذب مخاطب است.

دیگر فیلم‌ساز ملایری اظهار داشت: سینما بهمن ملایر بعد از بازسازی توسط حوزه هنری از لحاظ ویژه ساختاری از لحاظ فضا و تکنولوژی جزو سینماهای درجه یک کشور قرار گرفته است و این امر در جذب خانواده‌ها تأثیرگذار بوده است. علاوه برآن اکران به‌روز فیلم‌ها همزمان با تهران نیز بیشترین تأثیر را در جذب مخاطب داشته است. عبدل. قهری با اشاره به اینکه ملایر این قابلیت را دارد که مردم با استقبال خود جلوی تعطیلی آن را می‌گیرند، افزود: در حال حاضر سینما بهمن کافی است و افزودن یک سالن دیگر به درآمد مردم، هزینه بلیت و نوع فیلم‌ها بستگی دارد که باید با برنامه‌ریزی پیش رود.

وی خاطر نشان کرد: معرفی فیلم‌ها از لحاظ کیفیت و تکنیک بهتر شده است و تبلیغات بهتری صورت می‌گیرد

یک مهدی غلامی

همدان پیام: آیا بحران در سینمای ایران در دولت یازدهم نیز ادامه خواهد داشت؟ عموماً این سوالی است که از سال گذشته و بخصوص در جریان انتخابات ریاست جمهوری نقل محافل هنر و هنرمندان بود که این امر جز اثبات تأثیرگذاری و تأثیرپذیری سینما و سیاست؛ چیز دیگری را به ذهن متبادر نمی‌کند.

اختلافات وزارت ارشاد و حوزه هنری از یک سو و دست به عصا شدن وزارت ارشاد در صدور مجوز برای ساخت فیلم‌های جدید مخصوص بعد از انتخابات دوره دهم ریاست جمهوری، مشکل را برای فیلمسازان دو چندان کرده بود.

فیلمنامه‌ها؛ ماه‌ها در وزارت ارشاد مورد ارزیابی قرار می‌گرفتند. حال و هوای سینمای ایران به گونه‌ای بوده و هست که هر سناریویی با مایه‌های ریز انتقادی، چه اجتماعی و چه سیاسی؛ یا به کل از جریان حذف و یا با ممیزی و سانسورهای شدید مواجه می‌شوند.

دست‌اندرکاران و متولیان سینمای ایران، با توجه به تجربه‌های پیشین، محافظه‌کارانه‌تر از قبل، سینمای ایران را وارد مرحله تازه‌ای کرده‌اند که بسیار غریب و ناآشنا به نظر می‌رسد. به دیگر سخن، عرصه فعالیت برای فیلمساز مستقل، هر روز مشکل‌تر می‌شود. هر فیلمی با هر نگاه انتقادی، برچسب فیلم سیاسی به خود می‌گیرد، حال آنکه فیلم‌های اجتماعی با مفاهیم انتقادی و فیلم با مفاهیم سیاسی، دو مقوله کاملاً مجزا در سینما هستند که تأثیرات خود را متکثر در همه حوزه‌ها کرده‌اند.

در این خصوص رجوع به تاریخچه سینما و سیاست در ایران، می‌تواند کمک بسیار زیادی به روند رسیدن سینما به وضعیت کنونی باشد چرا که در تاریخ دیرپای ایران، تحولات سیاسی و اجتماعی پر شماری رخ داده است؛ تحولاتی که هر یک منشا بنیادین در عرصه‌های مختلف جامعه شده و تأثیرات شگرفی بر جای نهاده است.

سینما به عنوان یک رسانه فراگیر، جذاب و تأثیرگذار، هرگز نتوانسته از تیررس تأثیرات سیاست دور بماند. گر چه سینمای ایران در اغلب مواقع، جدا از سیاست نبوده، ولی هرگز به عنوان یک رسانه جریان‌ساز، موثر و کلیدی عمل نکرده است و یا تنها توانسته حداقل‌ها را آنهم با درنظر گرفتن جبهه‌ای خاص برآورده کند.

اگر قرار باشد فیلم‌های کلاسیک سیاسی دنیا همانند همه مردان رئیس جمهور، حکومت نظامی، فارست گامپ، نیکیتا... را ملاک ارزیابی قرار دهیم، باید اذعان کنیم که

در تاریخ یکصد ساله فیلمسازی در ایران، تاکنون "فیلم سیاسی" ساخته نشده است؛ فیلم‌هایی که واجد تفکر و اندیشه سیاسی بوده، به روشنی با وقایع سیاسی مرتبط باشند، به مخاطبشان درباره این وقایع، پاسخ بدهند، به چالش یا منابع قدرت بپردازند، جریان‌سازی سیاسی کنند، مخاطبان را در موضع‌گیری در قبال مباحث سیاسی یاری دهند و در یک کلام به نمایش صریح روابط در هرم قدرت که در سرنوشت مردم تأثیر مستقیم دارد، بپردازند و تصمیم‌گیری‌های سرنوشت‌ساز قدرتمندان را به بوته نقد بکشند؛ جایشان در سینمای ایران، خالی است.

از ورود صنعت سینما به ایران بیش از یک صد سال می‌گذرد. از آنجا که شاه مخلوع ایران در سفر به فرانسه علاقه زایدالوصفی به سینما احساس کرد تا مدت‌های مدید، این رسانه صرفاً ملعیه دربار شاهان و شاهزادگان قاجار و قاجارلته نسبت به فیلم‌های اجتماعی نیز بی‌میل نیستند. س.ر از علاقه‌مندان به فیلم و سینما می‌گوید: خوشبختانه سینمای ملایر از لحاظ فضا مناسب است و با بازسازی که در آن صورت گرفته وضعیت بهتری دارد. رویار نیز در این خصوص می‌گوید: گاهی بعضی از فیلم‌ها مدت طولانی روی پرده هستند و گاهی بالعکس و نیز در ایام خاص و تعطیلات شاهد فیلم‌های خوبی روی پرده نیستیم هرچند در سال‌های اخیر وضع بهتر شده است.

طبق منابع ذکر شده؛ از زمان ساخت نخستین فیلم داستانی ایران، ۷۴ سال گذشته است. فیلم‌های آغازین سینمای ایران (۱۳۰۹ش) تجربه‌هایی بود که به قصد مزه مزه کردن سینما ساخته شد و سازندگان فیلم‌ها بیش از آنکه به فکر القای اندیشه‌ای باشند، تنها با استفاده از داستان‌هایی ساده، تلاش کردند گام‌هایی در راه ترویج سینما و ثبات آن در ایران بردارند.

با تمام اینها "دختر لر"– نخستین فیلم ناطق ایرانی– در سال ۱۳۱۲ گرفتار حساسیت حکومت وقت شد. این فیلم به ماجرای یک مأمور دولتی می‌پردازد که در یکی از مأموریت‌ها به یک رقاصه دل می‌بندد و این، به درگیری موفقیت‌آمیز او با اشرار و راهزنان لرستان می‌انجامد. دختر لر، تنها با این شرط اجازه نمایش گرفت که چند جمله به انتهای آن افزوده شود و فیلم را به سال‌ها پیش از "تاج‌گذاری در سال ۱۳۰۵" نسبت دهد و این تاج‌گذاری

را "مدین خورشید سعادت در ایران" بداند، ضمن آنکه در ۱۴ بند، خدمات دولت رضا شاه را ذکر کند! شاید بتوان را فیلم را نخستین فیلمی دانست که دولتیان را به کارکرد سیاسی سینما، متوجه ساخت.

در جریان جنگ جهانی دوم (شهریور ۱۳۱۸) گرچه فیلمی در ایران ساخته نشد ولی سال‌های سینما با نمایش فیلم‌های خارجی به فعالیت خود ادامه می‌دادند. روس‌ها و آلمان‌ها، از نفوذ قابل توجه خویش در ایران سود جستند و برای گسترش برنامه‌های تبلیغاتی خود از سینماها استفاده کردند.

در این میان، انگلیسی‌ها با تأسیس یک سالن سینما، به قصد رقابت با نفوذ روس‌ها، برنامه‌های خود را گسترش دادند. بدیهی است که این اقدامات، واکنش متقابل روس‌ها را نیز در پی داشت. در دوران اشغال و به دلیل همین رقابت‌ها و کشاکش‌های سیاسی، حرفه سینماداری در ایران، شغل پر رونق و سودمندی به حساب می‌آمد. گر چه طی این مدت (از سال ۱۳۱۶ تا ۱۳۳۷) به دلیل وقوع جنگ جهانی و پیامدهای آن، هیچ فیلمی در ایران ساخته نشد ولی ملاحظه می‌شود که سینما به طور مشخص سینماگر ایرانی از حوادث سیاسی و فرهنگی ایران، غایب بود و به کار شد،

سینمای ایران، به معنای واقعی کلمه پایه‌گذاری شود. مگر سیاسی‌تر از: انقلاب، جنگ تحمیلی، ترور، مبارزات و... چیز دیگری هم وجود دارد که افکار را متوجه خود سازد. در دهه ۶۰، اندیشه را به چپاتی سوق می‌دهد که خود ضد پیرامونش عقب بود و آن هنگام که دست به کار شد، حرف چندان برای گفتن نمانده بود. در طول سال‌های پس از انقلاب وقایع و رخدادهایی روی داد که در میراث فرهنگی، آثار باستانی و ابنیه تاریخی می‌پرداخت.

نقطه مخالف و سیاسی

به فیلم‌ها از سال ۴۷ کلیلد خورد.

در این سال سینمای ایران با ظهور چند فیلمساز جوان و مستعد، فضای تازه‌ای را تجربه کرد. لذا فیلم "گاو" (داریوش مهرجویی) در همان دوران، دچار تعابیر مختلف سیاسی شد و اعلام کردند که وزارت فرهنگ و هنر نظر موافقی با این فیلم ندارد. این، نقطه آغازی بود برای فیلمسازان صاحب اندیشه تا با شجاعت بیشتری وارد میدان فیلمسازی شوند و اگر زیرساخت را با پایه‌هایی مستحکم بنا می‌نهادند؛ مطمئناً نقطه آغاز، نقطه پایان نبود!

بعد از پیروزی انقلاب نکته قابل توجه این بود که خود سینماگران به نوعی باور نداشتند که یک تحول عمده شکل گرفته است که این امر سبب عزلت آنان شد. این کناره‌جویی فیلمسازان ایرانی می‌تواند از سویی، معلول نبود جسارت در آنان باشد و یا از فقدان اندیشه و تفکر قابل ارائه نشأت گیرد، اما می‌شک نمی‌توان نقش تعیین کننده سانسور و اختناق را نادیده گرفت.

در روزهایی که همه چیز سیاسی بود، بلا تکلیفی ناشی از نقصان سیاست‌گذاری فرهنگی، حرف اول را در سینمای ایران می‌زد و این شرایط هرگز اجازه نداد در سینماها محو می‌شود.

به عبارت دیگر، معمولاً فیلمسازان و فیلمنامه‌نویسان ما جوشه رسک در این زمینه را نداشته و ندارند و شاید اصلاً خواستار ساخت این نوع فیلم‌ها نیستند و صحبت‌های منتقدانه‌ای که این نگذاشت و آن نگذاشت تنها نقل دور میزنشینی است! تنها نکته مثبت در این مدت که جای امیدواری را باقی می‌گذارد وجود تلفیقی از نقد اجتماعی و کنایه‌های کهرنگ سیاسی است که آنهم در دهه ۸۰ و ده سال اوایل ۹۰ به پوچی گرایید که هیچ جای بحثی را نمی‌گذارد.

تفاوت دوره آخر با دیگر دوره‌ها، حضور نداشتن فیلمسازان مستقل بود و باید آه و افسوس استفاده نکردن از این هنر پرمتنا با مقبولیت عام و خاص را که امروز با عنوان صنعت و ابزار عنوان می‌شود را بیش از پیش بکشیم.

این خودآگاهی در دولت جدید باید نهانپندیده شود که سینمای سیاسی، بستری از مضامین انسانی و اجتماعی را مورد توجه قرار می‌دهد و مهمترین مضمون آن توسعه کشور در همه ابعاد است لذا محدود کردن آن تنها در یک یا ۲ شاخه، اندیشه را به چپاتی سوق می‌دهد که خود ضد توسعه خواهد شد و به جای آنکه انسان را از قید و بندها رهایی بخشد خود تبدیل به غل و زنجیری خواهد شد که امکان حرکت و کارآمدی را از پای انسان می‌گیرد.

که مریم مقدم

همدان‌پایام یکی از فضاهای فرهنگی که همدانی‌ها کمبود آن را بیشتر از هر فضای دیگر حس می‌کنند؛ سینماست. سینماها در هر منطقه‌ای پنهان‌ای شده‌است برای آشتی مردم با فرهنگ، همان فرهنگی که ابزارش این روزها زیاد در دسترس نیست.

اکنون بیش از ۱۰۰۰ سال است که سینما در ایران دایر شده؛ یعنی از سال ۱۲۷۹ هجری شمسی. آن زمانی که ابراهیم‌خان عکاس‌یاشی به همراه پدرش به اتریش رفت و با سینما آشنا شد.

حال هر سال در روز ۲۱ شهریور مناسبتی با عنوان روز سینما فرستی شده است تا نگاه رسانه‌ای‌ها در حوزه هنر هفتم متفاوت‌تر از همیشه بر کم و کاست‌ها معطوف شود. هم‌اکنون در استان همدان ۵ سالن سینما فعال هستند؛ در شهر همدان ۲ سالن سینما قدس با ظرفیت ۵۰۰ صندلی و سینما کانون با ظرفیت ۳۰۰ صندلی در مجموع بیش از هزار و ۲۰۰ مترمربع را به خود اختصاص داده‌اند. همچنین سینما آزادی تویسرکان با ظرفیت ۵۰۰ نفر و ۷۲۳ مترمربع مساحت و سینما بهمن ملایر با ظرفیت ۳۷۶ نفر و ۴۹۰ مترمربع مساحت؛ در این عرصه فعال هستند.

مختصر و مفید آنکه سینما قدس ۱ و ۲، سینما کانون پرورش فکری در همدان، سینما بهمن ملایر و سینما آزادی تویسرکان تنها داشته‌های فرهنگی در حوزه هنر فیلم و سینما در پایتخت تاریخ و تمدن ایران‌زمین هستند.

استان همدان با گستره‌ای حدود ۲۰ هزار کیلومتر و جمعیتی بالغ بر ۲ میلیون نفر و با عناوینی از قبیل تاریخ و تمدن تنها دارای ۵ سینما برای اکران فیلم است.

► **سینمای قدیمی در چارچوب تعمیرات**

سینما فلسطين از جلشه

سینماهای قدیمی همدان در سال ۱۳۱۰ با حضور هنرمندانی مانند مرتضی نی‌داوود به صورت یک سالن لژ و بالکنی با ظرفیت ۵۰۰ صندلی افتتاح شد. این سینمای قدیمی در مرکزی‌ترین‌بافت شهر واقع در میدان امام(ره) در حالی که می‌توانست پیشانی هنر و ادب همدان باشد بیش از ۷ سال است که در مسیر فراز و فرودهای بازسازی، پشت درهای بسته محصور مانده است. بنا بر گزارشی که روابط عمومی

روابط عمومی حوزه هنری استان اعلام کرده است بودجه لازم برای احداث سینماهای جدید وجود ندارد اما با توجه به تجربیات گذشته در مدیریت سینماها، آمادگی دارد برای ایجاد سینماهای جدید با تأمین بودجه از طریق استانداری یا حمایت شهرداری یا بخش خصوصی و… همکاری‌های لازم را داشته باشد.

حوزه هنری در شهریورماه سال ۹۰ در سایت اطلاع‌رسانی خود انعکاس داده است، تأخیر در به اتمام رسیدن بازسازی این سینما به دلیل تأمین نبودن بودجه و مشکلاتی همچون پرداخت نشدن حقوق کارکنان بوده و در آن زمان اعلام شده است که روند بهسازی و بازسازی این سینما در صورت تأمین بودجه از سوی استانداری رو به اتمام است؛ اما به نقل از روابط عمومی حوزه هنری استان، با حمایت استانداری، حوزه هنری کشور و مؤسسه سینماشهر، این نهاد در حال جذب آخرین مرحله بودجه از استان و مرکز به منظور تکمیل سینما فلسطين ۱و۲ است.

در این سینما تمام کارهای عمرانی تبدیل شدن به ۲ سالن، مقاوم‌سازی، نما، تأسیسات و بخشی از دکور به اتمام رسیده و هم اکنون به کمک بودجه‌های اندکی که دریافت می‌شود، در مرحله اجرای دکور سالن انتظار قرار دارد و با تأمین باقی مانده بودجه مورد نیاز، با انجام بخشی از دکور و خرید و نصب تجهیزات، سینما فلسطين قابل بهره‌برداری خواهد بود. همچنین روابط عمومی حوزه هنری اعلام کرد: در آستانه روز سینما نیز در صورت تمایل خبرنگاران، این سینما پس از هماهنگی آماده بازدید است.

► **سینما قدس تنها سینمای ۲ سالنه استان**
سینما "هما" در محل فعلی سینما قدس همدان به صورت یک سالن لژ و بالکن با ظرفیت ۵۲۰ صندلی و ۲ دستگاه آپارات آغاز به کار کرد.

اما در جریان به ثمر رسیدن انقلاب شکوهمند اسلامی ایران در سال ۱۳۵۷ این سینما به آتش کشیده شد و در سال ۱۳۶۱ با ظرفیت ۵۰۰ صندلی در ۲ سالن لژ و بالکن با ۲ دستگاه آپارات توسط بنیاد مستضعفان بازسازی و راه‌اندازی شد.

در حال حاضر سینما "هما"ی

سابق با سینما قدس فعلی به عنوان فعال‌ترین سینمای شهر در ۲ سالن شماره ۱ و ۲ به اکران فیلم‌ها همزمان با پایتخت می‌پردازد و به دلیل آنکه در یکی از ۶ خیابان اصلی شهر واقع شده است از اقبال خوبی نیز در شهر همدان برخوردار است.

با توجه به نیاز سینما قدس برای به‌روزر شدن، روابط عمومی حوزه هنری به همدان‌پایام اعلام کرد: این امکان وجود دارد که با همکاری شهرداری همدان،

ساختمان این سینما به پردیس سینمایی تبدیل شود تا در کنار ایجاد فضاهای فرهنگی و هنری مانند سالن‌های نمایش دیجیتالی و سه بعدی، نگارخانه و… ایجاد برخی فضاهای تجاری در راستای جذب مخاطب و بخصوص

خانواده‌ها به سینما انجام گیرد.

► **سینما کانون یار سوم هنر و فرهنگ شهر**

سینما کانون در میدان باباطاهر از سال ۱۳۶۱ با مدیریت

اکران فیلم‌ها هم دیگر نتوانست خانواده‌ها را روی صندلی‌های سینما دور هم جمع کند.

از وقتی در خاطرم‌ان هست هر کدام از مسئولان رده‌بالای کشوری که برای مراسم یا برنامه‌ای به نهاوند می‌آمدند: دیرینگی، تمدن و قدمت این شهر را بازگو می‌کردند؛ یکی در وصف دروازه ورود به اسلام بودندش می‌گفت و دیگری هم از فرهنگ و دیرینگی آن و…

نهاوند همان شهری است که استاندار در شورای اداری در هفته دولت از آن با نام شهر یاد نکرد و خطاب به شورای شهری‌ها گفت ناراحت نشوید اما نمی‌دانم چرا نهاوند شکل شهر ندارد!

انتقادی به این حرف نیست؛ واقعیتی است که امام جمعه شهرستان هم در جمع شوراهای اسلامی شهر و روستا در ۱۲ شهریور؛ روز تحلیف و آغاز به کار این شورا به نقل از استاندار آن را بازگو کرد.

شاید توجه به زیرساخت‌های فرهنگی و تقویت آنها بتواند راه جدیدی را برای فرهنگ این شهرستان باز کند و امیدی دوباره برویاند. باید گفت این موضوع تنها متوجه مسئولان فرهنگ شهرستان نیست و نمی‌توانیم از کسی انتقاد کنیم یا شخص و ارگانی را مسئول آن بدانیم. متخیبان باید به کمک دیگر مسئولان به تقویت بخش فرهنگ بپردازند تا سینما فرهنگ نهاوند بار دیگر فعال شود.

ضمیمه تحلیلی، اطلاع‌رسانی، آموزشی

ضمیمه تحلیلی، اطلاع‌رسانی، آموزشی

نبض هنر هفتم در همدان کند می‌زند

کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان در یک سالن با ظرفیت ۵۰۰ صندلی به اکران فیلم‌های سینمایی می‌پردازد. این سینما که رونق گرفتنش بیشتر مدیون پرواز پروانه‌های جشنواره بین‌المللی فیلم کودک و نوجوان در دهه ۸۰ به

همدان بود هنوز نتوانسته است به عنوان مکانی نام‌آشنا از سوی همدانی‌های دوستدار هنر هفتم؛ مورد استقبال قرار گیرد. از این رو است که سینما کانون همدان بیشتر به اکران

فیلم‌هایی که در سینما قدس ۱ یا ۲اکران شده است، می‌پردازد و از اکران فیلم‌های دست اول در آن کمتر خبری هست.

► **۹ شهرستان و ۲ سینما**

سینما بهمن ملایر، یکی از تنها سینماهایی است که در شهرستان ملایر در بین دیگر شهرستان‌های استان پرده نقره‌ای‌اش میزبان اکران فیلم‌های سینمایی است.

این سینما با ظرفیت ۵۰۰ صندلی در ۱۳ مرداد ۱۳۸۹ با حضور وزیر فرهنگ و ارشاد وقت افتتاح شد. مراحل مرمت و بازسازی این سینما از نیمه دوم سال ۱۳۸۸ با نظارت و مشارکت مؤسسه سینما شهر، حمایت استانداری و حوزه هنری استان همدان به انجام رسید و پس از راه‌اندازی صدای دالبی دیجیتال در حالی به راه افتاد که بیش از ۳۰۰ هزار نفر جمعیت ملایری، چشم امیدشان تنها به این سالن اکران فیلم بود.

سینما آزادی تویسرکان با ظرفیت ۵۰۰ نفر و ۷۲۳ مترمربع مساحت یکی دیگر از سینماهای شهرستان‌های نه‌گانه همدان است.

این سینما که مدیریت و نظارت آن بر عهده بخش خصوصی است توانسته است با اکران فیلم‌هایی به صورت مداوم، علاقه‌مندان به هنر هفتم را راضی نگاه دارد.

در این میان در شهرستان‌های دیگر استان همچون رزن، بهار، قاضین، کیوراهنگ، نهاوند و اسدآباد؛ خبری از سالن سینما نیست.

اداره فرهنگ و ارشاد اسلامی در کیوراهنگ با اختصاص سالن فرهنگ با ظرفیت ۳۷۶ صندلی به صورت موقت، فرصت اکران فیلم‌هایی به صورت گاه‌به‌گاه را برای مردمان این شهرستان فراهم کرده اما متأسفانه این شهرستان از نعمت داشتن سینمای دائم همچنان بی‌بهره است.

مردم نهاوند هم که در چند سال گذشته صاحب سینمایی هرچند با ظرفیت محدود بودند اما پس از گذشت زمان به دلیل نبود اقبال عمومی شاهد این اتفاق بودند که تنها سینمای شهرستان تبدیل به یک کافی‌شاپ شد.

روابط عمومی حوزه هنری استان همچنین اعلام کرده است بودجه لازم برای احداث سینماهای جدید وجود ندارد اما با توجه به تجربیات گذشته در مدیریت سینماها و نمایش فیلم، با عنایت به ضرورت‌های فرهنگی و توجه به ارزش‌های اسلامی و دغدغه‌های مردم استان، آمادگی دارد برای ایجاد سینماهای جدید با تأمین بودجه از طریق استانداری یا با حمایت شهرداری یا بخش خصوصی و… همکاری‌های لازم را داشته باشد.

باشد که در آینده نه چندان دور با تمهیداتی که تصمیم‌گیران در دولت تدبیر و امید می‌اندیشند هنر فرهنگ و سینما رو به شکوفایی رود و دست خالی متولیان هنر برای تأمین زیرساخت‌ها در استان باز شود.

روز سینما چیست و چگونه بر تخت نشست؟

که یوریا طاهری

